

אורות השבת

גליון מס' 896

בטאון הרבנות והמועצה הדתית באר-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשת מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
הרב אברהם טריק

פרשת השבוע
ויגש

עורך
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

אהבת חינוך

יפול על צוארי בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צוארי (בראשית מז, יד)

יפול על צוארי בנימין אחיו ויבך: על שני מקדשות שעתידין להיות בחלקו של בנימין וסופן ליחורב. ובנימין בכה על צוארי: על משכן שילה שעתיד להיות בחלקו של יוסף וסופו ליחורב. (יש"י) יש להתבונן נוראות על בכיה זו מהי עושה, שכן משכן שילה ובתי המקדש עדיין טרם נבנו, ומדוע צריך עתה לבכות על חורבנם! זאת ועוד הלא יוסף ובנימין לא ראו זה את זה שנים רבות, ועכשיו שזכו להיפגש יחדיו לראשונה, לא מצאו להם נושא חשוב יותר מאשר לזכור בבכי תמרורים את בתי המקדש. וביותר יפלא, מדוע היו צריכים לבכות כל אחד על חורבן רעהו, וכי אין זה מן הראוי שיבכו תחילה על חורבנם הם. ברם, אפשר שרמז גדול רמזה לנו התורה בזה. והוא הגורם העיקרי לחורבן, והתרופה לתיקונו. רוצה לומר, שיוסף ובנימין בעת פגישתם ידעו שהגורם לפרידתם מקורו בשנאת האחים – שהביאה למכירת יוסף, ובמעמד זה העלו על לוח לבם את זכרון בתי המקדש העתידין להיות בחלקם ולהיחורב – מאותה הסיבה ממש של 'שנאת חינוך', ועל כך בכייתם. אך יחד עם זאת ידעו גם ידעו, שהתרופה למכתם היא 'אהבת חינוך', ועל כן בכו כל אחד על חורבן רעהו. שכן זוהי אהבת חינוך, אני אבכה על חורבןך ואתה תבכה על חורבני!

ואכן נודע בשערים דברי מדרש קדום (לא ידעתי איזה מקומו) אודות בחירת מקום המקדש, הלא הוא הר המוריה אשר בירושלים עיה"ק תובב"א. חה תוכן דבריו: מעשה בשני אחים אשר ירשו שדה מאביהם, וחילקו ביניהם את השדה שוה בשוה. והנה לימים הררה בלבו הגדול שבהם, הלא אני כבר בניתי את ביתי ויש לי ב"ה משפחה ומצבי טוב יותר מאחי הצעיר אשר טרם נשא אשה ובנה בית. אלך אפוא ואעניק לו מתנבות השדה אשר נפל בחלקי, למען תהיה החלוקה צודקת יותר. וכך היה, בכל לילה אחר חצות נשא על כתפיו ארגזים עמוסים מטוב הארץ והניחם בחלקו של האח מבלי שירגיש בכך. אחיו הצעיר לעומתו, הררה גם הוא בלבו ואמר, הלא אחי הגדול ממני עול כבד של פרנסה רובץ על שכמו, שכן הוא מטופל במשפחה מרובת ילדים, ואילו אני אין עלי אלא מזונותי בלבד. אלך אפוא ואעניק לו מתנבות השדה אשר נפל בחלקי, למען תהיה החלוקה צודקת יותר. וכך היה, בכל לילה אחר חצות נשא על כתפיו ארגזים עמוסים מטוב הארץ והניחם בחלקו של האח מבלי שירגיש בכך. והנה מעת לעת, הרגישו שניהם בברכה הסמויה מן העין אשר נפלה בחלקם, ולא ידעו מהיכן מקור הברכה. עד שבאחד הלילות פגשו זה את זה, עמוסים ארגזים על כתפיהם... הבינו מהו מקור הברכה של שניהם, הניחו את ארגזיהם ונפלו איש על צוארי רעהו ובכו – בכי של אהבת אחים! אמר הקב"ה, כאן בשדה הזו אבנה את משכני ואשרה את שכניתי. והוא הר המוריה בו נבנו שני בתי המקדש, ובו יבנה במהרה בימינו בית המקדש השלישי.

הנה כי כן, יסודותיה של ירושלים מקום בית מקדשנו ותפארתנו, אחוזה המה בעבותות של אהבת אחים. ומעתה שוב לא יפלא, מדוע הגורם העיקרי לחורבן הבית וסילוק השכינה הוא מפני 'שנאת חינוך', וכנגד זה התנאי לבנין ירושלים העתידי בב"א הוא 'אהבת חינוך', וכמו שאמר: 'ולא יבנה אלא באהבת חינוך'. וסוגיא ערוכה היא במסכת דרך ארץ (פרק יא): 'אמר רבי יהושע בן לוי, אמר להם הקב"ה לישראל, אתם גרמתם להחריב את ביתי ולהגלות את בניי. היו שואלים בשלומה, ואני נותן לכם שלום. מה טעם, שאלו שלום ירושלים (תהלים קכב, ו-ח) ואומר (שם) יהי שלום בחילך ואומר (שם) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך', עכ"ל. ואם יש את נפשך לדעת אהבת חינוך מהי, שא נא ענין לסיפור חיי הצדיק הירושלמי הרה"צ רבי אריה לוי זצ"ל, אשר נודע שמו לשם ולתהילה באהבתו הרבה לכל אדם ואדם. אסירים ראו בו את רבם הנערץ, חולים מצאו במחיצתו מעט קורת רוח ומזור לרפואתם, ואפילו המצורעים המנועים מהחברה זכו לביקוריו המעודדים לעתים תכופות. ועוד רבים מפעולותיו הנשגבים, חרוטים המה בעט סופר בספר 'איש צדיק היה'. וסיפורו, שפעם הגיע לשערי מרפאה אורתופדית כשהוא מלווה ברעייתו הרבנית ע"ה, וכשהופיע הרופא, אמר לו הרב 'כואבת לנו הרגל'. הרבנית התכבדה להיכנס תחילה לקבלת טיפול, וכשיצאה משם כשהיא מרגישה בטוב, הגיע תורו של הרב. לא, תודה! השיב הרב בנימוס לחופא הממתין לכניסתו. והלא אמרת כואבת לנו הרגל, המשך דבר רב העיר במדור "אורות הכשרות"

דבר העורך

הגאולה יוסף והאחים

כתב המדרש בשעה שהיו יהודה ויוסף מתווכחים אמרו מלאכי השרת זה לזה בואו ונרד לראות "שור ואריה" מתנגחים זה בזה, מבאר ה'בן לאשרי' שהכוונה "שור" זה "משיח בן יוסף" משבט יוסף שנאמר 'בכור שורו הדר לו', ו"אריה" זה "משיח בן דוד" משבט יהודה שנאמר 'גור אריה יהודה', ולכן 'ולא יכול יוסף להתאפק' כי התגלה שם אור הגאולה השלימה והשראת השכינה שנרמז 'ה'וציאו כל איש' ראשי תיבות גימטריה 'הו"ה', ו"י"ד"ר נ"א ע"ב"ד"ך ראשי תיבות וסופי תיבות "עני רכ"א", רמז למשיח שנקרא 'עני ורוכב על חמור', וכדאיתא במסכת יומא שלעתיד לבוא בסעודת שור הבר והלויתן יהיה "רכ"א" לוגין הכוס של ברכה של דוד המלך ע"ה.

בבית אברהם ויחזיק

הרב עוזיאל אדרי

רב המרכז הרפואי "סורוקה"

וק"ק 'שבטי ישראל' שכונה יא' באר שבע

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים מדויק לבאר-שבע	יום א' טבת (27.12.20)	יום ב' טבת (28.12.20)	יום ג' טבת (29.12.20)	יום ד' טבת (30.12.20)	יום ה' טבת (31.12.20)	יום ו' טבת (01.01.21)	שבת קודש טבת (02.01.21)
עלות השחר	5:33	5:34	5:34	5:34	5:34	5:35	5:35
זמן טלית ותפילין	5:40	5:40	5:40	5:40	5:40	5:41	5:41
דחיית - תפילת חמשה	6:42	6:42	6:43	6:43	6:43	6:43	6:44
סיו"ק"ש לדעת מג"א	8:38	8:38	8:38	8:38	8:39	8:39	8:40
סיו"ק"ש לדעת הגר"א	9:08	9:09	9:09	9:09	9:10	9:10	9:10
סיו"ק"ש לדעת ק"ש	9:59	10:00	10:00	10:00	10:01	10:01	10:02
חצות יום ולילה	11:42	11:42	11:43	11:43	11:44	11:44	11:45
מנחה גדולה	12:13	12:13	12:14	12:14	12:14	12:15	12:15
פלג המנחה	15:57	15:58	15:58	15:58	15:59	16:00	16:01
שקיעה	16:48	16:49	16:50	16:50	16:51	16:52	16:53
צאת הכוכבים	17:01	17:02	17:02	17:03	17:04	17:04	17:05

זמני הדלקת הנרות

פרשת השבוע:	ויגש
הפטרה:	ויהי דבר
כניסת השבת:	16:27
יציאת השבת:	17:19
רבנו תם:	17:50

שימו לב! סיום צום עשרה בטבת בליל שבת
בצאת הכוכבים שעה 17:00 לאחר הקידוש.

העלון טעון גניזה.

אורות הכשרות

תמה הרופא. נכון השיב הרב, כשלאשתי כואבת הרגל – גם לי יש תחושה של כאב. אך עתה כשאשתי מרגישה ב"ה בטוב, גם אני מרגיש טוב... ואכן זוהי תורת האהבה על רגל אחת – לשאת בעול עם חבירו ולהרגיש בכאבו.

ובזה יאירו דברי הכתוב (ויקרא יט, יח): 'ואהבת לרעך כמוך' אני ה'. וכבר העירו המפרשים, מה ענין 'אני ה' – למצות 'ואהבת לרעך כמוך'. ובפרט שלשון 'אני ה' הוא לשון אזהרה, כמבואר ברש"י (שם יט, י) עיין שם. והמשילו בזה משל הקולע למטרה: משל לשני חברים בלב ובנפש, אשר לימים העלילו למלכות על אחד מהם שביצע בביכול פשע חמור של רציחה. כל הכחשותיו של החשוד התמים בפני שופטיו לא הועילו לו, ונפסק דינו למיתה. ביצוע גור הדין נקבע ליום המיועד בכיכר העיר בפני קהל עם ועדה, למען ישמעו ויראו. והנה בכל אותם ימי המתנה, הרעיש חברו הטוב עולמות, ושיחרר על פתחי כל הנוגעים בדבר כדי לדחות את רוע הגזירה ושחלילה לא ישפכו דם נקי. אך גם מאמצים אלו עלו בתוהו, וגור הדין נחתם בטבעת המלך. הגיע היום הנורא, ושעון המות הולך ומתקתק כאשר חבל התליה כבר הונח על צווארו. אך כשהחלו פעמוני ההריגה לצלצל כדי להורות על משיכת החבל, הופיע לפתע פתאום חברו הטוב רכוב על גבי סוס בדהרה לעבר במת התליה, כשהוא זועק 'אל תשפכו דם נקי, אני הוא הרוצח המבוקש...! אלא שלעומתו, גם חבירו העומד על חבל התליה החל לעוק, לא כי אלא אני הוא הרוצח האמיתי, ואת חרף הכחשותיו הנמרצות עד היום. מבוכה גדולה השתררה בבימת השופטים, ומהומה רבתי התחוללה בקרב ציבור ההמונים – לנוכח המחזה הנדיר והמחזה וגם המלך אשר השקיף מגינת ביתו על כל הנעשה, זימן מיד את שני האנשים המחרים, וביקש לשמוע מהם הבהרות לפשר התעלומה. אדוני המלך השיב אחד מהם, שנינו חפים מכל פשע וחלילה לך לחשוד שידני במעל הנורא הזה של שפיכות דמים. אולם כיון שקשורים אנו בלב ונפש וכבר נמזה הגזירה, כל אחד מאתנו חפץ למסור את נפשו תחת נפש חבירו. נדהם המלך לנוכח חברותם המופלאה, והפטיה, אנה מכס צרפו גם אותי לחברתכם... וכך הוא ממש לגבי מלך מלכי המלכים הקב"ה, אשר בראותו שני חברים ואוהבים זה את זה, הוא משרה את שכינתו בתוכם. וזה שאמר הכתוב: 'ואהבת לרעך כמוך' אני ה', רוצה לומר אף אני בתוכם. הרי לפנינו, נדבך נוסף למה שכבר הוכחנו, שהגורם העיקרי לךשראת השכינה הוא 'אהבת חיים'.

ולאור האמור, אמרתי ליישב פליאה נשגבה. הנה שני הרים מקודשים היו לעם ישראל – 'הר סיני' ו'הר המוריה'. אזהרות חמורות אודות קדושת הר סיני נתפרשו במקרא (שמות יט, יב-יג): 'והגבלת את העם סביב לאמר הישמרו לכם עלות בהר ונגוע בקצהו, כל הנוגע בהר מות יומת. לא תיגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה וגו'. ולעומתו, הר המוריה אשר בו עקד אברהם אבינו ע"ה את בנו על גבי המזבח, והוא מקום בית מקדשינו ותפארתנו, לא נתפרשו במקרא שום אזהרות אודות קדושתו. וראה זה פלא, דוקא 'הר סיני' אשר קדושתו מפורשת בתורה באזהרות חמורות – קדושתו היתה רק לשעה, שהרי בזמן הזה אין בו שום קדושה ויכול כל אדם לדרוך בו כף רגלו. ואילו 'הר המוריה' – קדושתו היא קדושת עולם ונצחית, שהרי עד עצם היום הזה אנו מזהרים בקדושתו בחיוב כרת. **ברם** לפי המבואר, אין מקום לתמיה זו. שכן אינה דומה קדושת הר סיני, לקדושת 'הר המוריה', מפני שקדושת הר סיני ירדה משמים בלא התערבות מעשי ידי אדם. מה שאין כן, קדושת הר המוריה אשר יסודותיה בעבותות של 'אהבת אחים', ומי יוכל לנתק עבותות של אהבה ולכבות רשפי אש שלהבתיה. וכבר אמר שלמה בחכמתו (שיר השירים ח, ז): 'מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה'!

בברכת לאלה ואבותינו
הרב יהודה דרעי

הרב הראשי וראבי"ד באר-שבע

הרבנות המועצה הדתית באר שבע
מחלקת הכשרות

תושבי באר-שבע היקרים

הרינו מודיעים כי

ביום חמישי טז' טבת (31.12.20)

יפוג תוקפם של תעודות הכשרות

ולכן יש לדרוש

תעודת כשרות מקורית בתוקף

עם חתימה וחותמת

בצירוף הלוגרמה.

אורות הפרשה

יעקב אבינו יוסף הצדיק ודוד המלך

מבאר ה'בן לאשרי' שיוסף אמר לאחים שיאמרו ליעקב ג' דברים, "אני יוסף העוד אבי חי" כדי שתנוח דעתו וידע שיוסף נשאר צדיק מתחילתו ועד סופו, כלומר "אני יוסף" הנה פרעה נתן לי שם 'צפנת פענח' אבל אני לא השתמשתי בשם הזה אפילו רגע, כדכתיב 'ויצא יוסף על כל ארץ מצרים', כמו שכתב במדרש שבשביל שלא שנו את שמם נאלו ישראל ממצרים. תיבת "העוד" נחלקת לשני תיבות "ה" - עוד" כלומר הקב"ה הוסיף לי "עוד" אות "ה" משמו שם הוי"ה הקדוש "הוסיף", כדאיתא במסכת סוטה כשבא המלאך גבריאל ללמד ליוסף שבעים לשון הוסיף לו הקב"ה את האות "ה" משמו, שנאמר 'עדות ביהוסף שמו בצאתו על ארץ מצרים שפת לא ידעתי אשמע' ואז התקיים לימודו ביזו. דבר שלישי אמר יוסף לאחיו שיגידו לאביו יעקב "אבי חי" כלומר שכתב בספר פני דוד בשם הזוהר שדוד המלך ע"ה היה צריך להיות נפל, ונתנו לו יעקב ויוסף משנותיהם, שיצחק חי ק"פ שנים ואם כן גם יעקב היה צריך לחיות כאביו ק"פ שנים, ויעקב חי רק קמ"ז שנים פחות מאביו שלוש שנים ושלוש שנים, ואם כן נתן יעקב אבינו לדוד המלך את אלו השלושים ושלוש השנים, ויוסף היה צריך לחיות כאביו קמ"ז שנים, ויוסף חי רק ק"פ שנים פחות מאביו שלוש שנים ושבע שנים, נמצא שיוסף נתן לדוד המלך את אלו השלושים ושבע השנים, ואלו הם ביחד שבעים שנות חייו של דוד המלך ע"ה. ולפי זה אמר יוסף תאמרו לאבא יעקב "אבי חי" כלומר הרי אתה יודע שאנחנו שנינו צריכים ליתן שבעים שנה לדוד המלך ע"ה, ובאם לא הייתי עומד בצדקתי במצרים לא היו כשרים שנותי להינתן לדוד, ואתה היית צריך ליתן את כל שבעים השנים לדוד, ואם כך אין יתכן שאתה עדיין עוד חי, אלא על כרחך ראייה ברורה שאני כשר ונשארתי בצדקותי שגם משנות חיי ניתנו לדוד. וזהו שכאשר באו ואמרו ליעקב את 'כל דברי יוסף' אזי 'ותחי רוח יעקב אביהם' שכאשר שמע יעקב את הג' דברים הללו ונדע לו צידקת יוסף במצרים, אזי אמר 'רב עוד יוסף בני חי' כלומר הרי כמה שנים שאני אתן מחיי לדוד המלך הם יתקדו משנות חיו של יוסף והוא יחיה יותר, ואם כן אני לא חפץ שיפטר יוסף בקיצור ימים ואני אחיה, אלא אני מוותר את כל שנותי ליוסף, ותיכף ארד למצרים ואפטר שם ואשבוק השלום ליוסף בני שהוא יחיה כל אותן השנים וזהו שאמר 'בטרם אמות'.

ונפשו קשורה בנפשו

יהודי נכנס אל האדמו"ר רבי מנחם מענדל מקוצק זע"א והתאונן על בנו, שאינו דואג לו לעת זקנתו, "כל ימי חסדתי לחם מפי כדי שלא יחסר לבני דבר, ואילו עכשיו הוא מתנוכר לי", הביע האב את כאבו, אמר לו הצדיק "כשיוסף ביקש לאסור את בנימין, אמר לו יהודה, שאם יעקב אביהם יראה שבנימין אינו הוא עלול למות כי נפשו קשורה בנפשו, ולמה לא ביקש לשחרר את בנימין בעבור שיש לבנימין עשרת בנים שמחכים לו, "אלא טבע האדם הוא, שהבנים אינם מצטערים כל כך בצערו של האב, כפי שהאב מצטער בצערו של בנו, ולכן יהודה שם דגש ואמר ליוסף על הצער שיגרם לאבא יעקב ולא לילדים של בנימין, וכבר אמר הקדמונים 'אב אחד יכול לפרנס עשרה בנים, ועשרה בנים אינם יכולים לפרנס אב אחד'...

עוד אבינו חי

אמר האדמו"ר רבי אשר מסטולין זע"א "יוסף אמר לאחיו 'אני יוסף... העוד אבי חי' לא השתנית, והנני אותו יוסף כפי שהייתי בבית אבא, וזאת מפני ש'אבי חי' בתוכי כל הזמן בעומקי ליבי ולא ניתקתי את עצמי ממנו אפילו לרגע קט אחד."

ישועה ממקום בלתי צפוי

רבי שמחה יששכר בער הלב שטאם זע"א רבה של צ'שאנוב, אמר שההתוודעות של יוסף אל אחיו מלמדת אותנו דבר גדול לפעמים האדם נקלע לצרה גדולה, והוא חושב שרק ישועה גדולה ויצאת מגדרי הטבע תוכל להושיעו, בעקבות זאת הוא חש שיברון לב גדול ומתהלך שפוף ומדוכא, הסיפור של יוסף ואחיו מוכיח, שיתכן מצב שנראה כצרה גדולה וחסר מוצא, כפי שהיה מצבם של האחים אחרי שנמצא הגביע באמתחת בנימין, איש אינו מעלה על דעתו שהישועה תבוא באמירת שלוש מילים בלבד "אני יוסף אחיכם"... כך על האדם להאמין שישועתו קרובה מאוד, והיא תבוא דווקא ממקום בלתי צפוי שלא עלה כלל על דעתו.

אורות ההלכה

**תשובות הלכתיות משולחנו של
מורנו המרא דאתרא הגאון הגדול רבי
יהודה דרעי שליט"א
מהלכות שליח ציבור**

ש - מחלל שבת או המגלח זקנו בתער (סכין גילוח), האם מותר לשמש שליח ציבור?

ת - המגלח זקנו בתער או המחלל שבת, אסור לעבור לפני התיבה כשליח ציבור, אפילו אם אינו נוהג כן בקביעות אלא רק לפעמים. ועדיף להתפלל ביחידות מאשר להתפלל עם שליח ציבור כזה. ואם חזר בתשובה וקיבל על עצמו שלא ישוב עוד לעשות כן, מותר לו לעבור לפני התיבה כשליח ציבור.

ש - נוהגים שבימי האזכרה האבל עובר לפני התיבה, האם גם בו צריך להקפיד שלא יהא מחלל שבת או מגלח זקנו בתער?

ת - גם במי שרוצה לעבור לפני התיבה באקראי, כגון ביום השלושים או ביום פקודת השנה של אביו ואמו, יש להקפיד שלא יהא מחלל שבת או מגלח זקנו בתער, אלא אם כן חזר בתשובה.

ש - מי שהולך בגילוי ראש ורק בכניסתו לבית הכנסת הוא חובש כיפה לראשו, האם ראוי לעבור לפני התיבה כשליח ציבור?

ת - ראשית יש לבדוק האם אותו האיש שומר שבת ואינו מגלח בתער וכו', שכן בדרך כלל הזהיר בדברים אלו מקפיד לחבש כיפה לראשו בכל עת. ועל כל פנים, גם מי ששומר תורה ומצוות אך אינו נוהג לחבש כיפה לראשו מחוץ לבית הכנסת, אין זה מן הראוי שיעבור לפני התיבה כשליח ציבור.

ש - שליח ציבור שאינו מבטא נכון את האותיות האם רשאי לעבור לפני התיבה כשליח ציבור?

ת - שליח ציבור שאינו מבטא נכון את האותיות, כגון שמבטא אות ח' כאות ה' או להיפך, וכן אות ע' כאות א' או להיפך וכדו', אין למנותו כשליח ציבור אפילו זמני, ובלבד שיש אדם אחר בתוך הציבור, אשר יכול לבטא אותיות אלו כהוגן.

ש - מי שזרועותיו או רגליו חשופים, האם רשאי לעבור לפני התיבה כשליח ציבור?

ת - ראוי שהשליח ציבור יעמוד על משמרתו כשהוא לבוש במלבושים נאים, כמי שעומד בפני מלך. ומכל מקום אין לפסול שליח ציבור מלעבור לפני התיבה, אלא אם כן הוא לבוש חולצה בשרווליים קצרים באופן שחלק מזרועותיו אשר מעל המרפק מגולים, וכן מי שלבוש מכנסיים קצרים באופן שירכיו ושוקיו מגולים.

ש - האם סומא (שאינו רואה כלל) רשאי לעבור לפני התיבה כשליח ציבור קבוע?

ת - מותר אף לכתחילה למנות מי שהוא סומא כשליח ציבור אפילו קבוע, ואין בזה כל מניעה, מפני שהוא חייב בכל המצוות מדאורייתא ומוציא אחרים ידי חובתם. ובלבד שהוא ראוי והגון מצד מעשיו כדין כל שליח ציבור.

ש - האם מותר לשלם שכר לשליח ציבור, ומה הדין בזה לשליח ציבור המשרת רק בשבתות וימים טובים?

ת - מותר לשלם שכר לשליח ציבור מקופת בית הכנסת. ואדרבה יש להעדיף שליח ציבור הנוטל שכר, מאשר למנות שליח ציבור בהתנדבות. והוא הדין לגבי שליח ציבור המשרת רק בשבתות וימים טובים, ואין לחוש בזה משום שכר שבת.

ש - האם מותר להעביר שליח ציבור מתפקידו, מפני שמצאו אחר שקולו ערב יותר?

ת - אין להעביר שליח ציבור הגון מתפקידו, אפילו שמצאו אחר שקולו ערב יותר, או שעלותו הכספית נמוכה יותר. אולם רשאים למנותו לצד השליח ציבור הקיים, ובלבד שלא יקופח שכרו של השליח ציבור הראשון.

לקיים בנו חכמי ישראל

הציבור מתבקש להעתיק בתפילה עבור
הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
בתוך שאר חולי עמו ישראל
והן אל כביר לא ימאס את תפילותינו.

דבר רבני השכונות

**הרה"ג אברהם טריקי שליט"א
רב שכונה ד' ורב "חברה קדישא" באר שבע**

מעשי האדם מפורטים לפני בורא עולם

"ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו" (מה, ג) מובא במדרש בראשית רבה: אבא כהן ברדלא אומר אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה. ומה יוסף קטן של שבטים, ולא היו יכולים לעמוד בתוכחתו כשיבוא הקב"ה ויזכיר כל אחד ואחד לפי מה שהוא, על אחת כמה וכמה! המגיד מדובנא המשיל כאן את משלו: לאדם שהיה חייב למושל כסף רב עבור מיסים של כמה שנים. המושל שלח לו התראה כי אם לא ישלם את החוב עד מועד פלוני יעוקל רכושו והוא יוגלה מן העיר. מיד האיש החל להלוות כסף מכל קרוביו ומכרו. הוא גם גבה מלקוחותיו כספים המגיעים לו, וכדרך המלווים והפורעים, זה נתן לו כסף, וזה שטרות, חלקם טובים לפרעון וחלקם אינם שווים את הנייר שעליו הם חתומים. יום אחד לפני מועד הפרעון ישב האיש לפני שולחנו, עם כל הכסף שגייס, ואז אמר לו בנו: "אבא, שטר זה כבר יצא מן המחזור!" "ומה בכך?", אמר לו האב, "ושטרות אלו כמדומני שהם מזוייפים!", הוסיף הבן. התבונן בהם האב, והצבע אזל מפניו: אכן רימוהו, אבל מיד התעשת ואמר: "הבליים, מי ישים לכך לב? כעת ערך סיכום שטרות חוב: הוא נטל שטר אחר שטר ורשם לעצמו את סכום הכסף הנקוב בו. אמר לו הבן: "אבא, בשטר זה חסרה החתימה!" "לא נורא", ביטל האב את דבריו. "ושטר זה פדיונו רק בעוד שנה!", אמר לו הבן. "אז מה?" הגיב האב. "אבא", הוסיף הבן לומר, "בשטר זה חסרה הסבה." האב נשא עיניו ונעץ בבנו מבט מקפיא: "מה לך כי נטפלת לכסף ולשטרות, כלום החלטת למרר את חיי? אני אסתדר ודי! אני חפץ לשמוע עוד מלה! שתק הבן. קם האב והרהר בליבו: האם לא מספיקים לי הצרות? ועדיין לא גייסתי את כל הכסף ובני החליט לרדת לחיי? נכלם הבן והחליט לא לדבר עוד. למחרת היום פנה האב אל ארמון המושל וצורר הכסף בידו. הוא עלה במדרגות השיש ואחד השומרים ליווהו ללשכת המושל ואז נפתחה הדלת ולעיניו יושב המושל על כסאו הרם ולבוש בגדי השרד ויועציו ישבו לצידו דמומים. המושל נתן בו מבט מקפיא ואמר: "ובכן, הבה נראה מה הבאת!" ואז הוציא האיש את השטרות אחד לאחד והגישם למושל, המזכיר שלח רשם את הסכומים והגזבר מן העבר השני קיבל את השטרות מיד המושל, "ומה זה שאל המושל?" היה זה השטר שייצא מן המחזור ובחדר השתררה דממה. "המשך!", אמר המושל. הוא המשיך להגיש את השטרות ולפתע נשא המושל את אחד השטרות אל האור, היה זה השטר המזוייף. "היודע אתה מה עונשו של מי שמחזיק שטר מזוייף?" האיש נדם. בכאב נזכר כיצד ענה אמש לבנו. היכן הוא בטחוננו עתה? היכן תשובותיו? הכיצד אמר "הבליים", "אין זה נורא", "זה יעבור"... לא, זה לא עובר, ובאמתחתו עוד מצפים השטרות חסרי החתימה, נעדרי ההסבה, והשטר שתאריכו בשנה הבאה. לא, זה לא יעבור. ובכלל אין לו את כל הסכום. מדוע בא בכלל, מדוע אין האדמה פוצה את פיה לבלעו?... "ובכן", אמר המושל, מושיט את ידו לקבל את השטר הבא, האיש הביט בשטר והבחין בעוד שטר מזוייף והתעלף... עד כאן המשל. והדבר מבהיל: הנה גם השבטים הקדושים, בוודאי היו להם טעמים כבדי משקל שהצדיקו לעשות מה שעשו ליוסף ואף השכינה הסכימה עימם, ובכל אופן, כשעמדו פתאום לפני יוסף והוא אמר להם "אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אותי מצרימה" נאלמו פתאום, "לא יכלו לענות אותו דבר." ואנחנו? האם אנו יודעים כיצד נראות המצוות שלנו? שלא לדבר על העבירות ואין נראית התפילה? הברכות? כיצד נראה לימוד התורה? ואין מנוצל יום השבת? שלא לדבר על העבירות!! ואז פותחים אנו את שערי התירוצים ומצטדקים בלבנו: זה יעבור, לא ידקדקו כל כך, זה לא נורא... ואם משהו מנסה להעיר לטובתנו, אז הוא נחשב לפאנאטי קיצוני, מציק ומפריע. אולם כשנתייצב במרום, לפני בורא עולם ומעשינו יפורטו אחד לאחד, כל מעשה ומעשה, כל מכשול ועבירה, הן בסתר והן בגלוי, הן באונס והן ברצון, מה נאמר אז? אוי! אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה!

זכה אותנו השי"ת להידבק וללכת בדרך האמת ואז כשנגיע להתייצב לפניו יתברך לא נתבייש במעשנו אלא נעמוד בעוז ובגאון שהצלחנו במשימותינו.

בברכת אלוף ואביר
הרב אברהם טריקי

המאמר לע"נ מ"ח חנה זרד בת אסתר ז"ל נלב"ע י"א טבת

הריקוד בפמליה של מעלה

שלוש פעמים חזרה התופעה על עצמה. היתה זו סעודת ליל-שבת רגילה לכאורה אצל רבי ישראל בעל-שם-טוב. הכול התנהל כרגיל. הצדיק אמר 'שלום עליכם' וקידש על היין, כדרכו. לאחר הקידוש השתפכה לפתע נהרת-גיל על פני הבעש"ט והוא צחק. באמצע הסעודה שוב צחק הרבי. עבר עוד זמן-מה – וצחק בשלישית. הדבר התמיה את החסידים, והם המתינו לשעת-הכוס שבה יוכלו לשאול את פי רבם לפרש התפרצות השמחה הבלתי-רגילה שחזרה שלוש פעמים. עם צאת השבת ציווה הבעש"ט לרתום את הסוסים ויצא לדרך, בלוויית כמה מחסידיו. כל הלילה נסעו עד שהגיעו לעיר קוזניץ. הבעש"ט התאכסן אצל אחד מתלמידיו ולאחר תפילת השחרית ביקש לפגוש את ר' שבתי כורך הספרים ואת רעייתו. המארח מיהר למלא את בקשת הצדיק והביא עמו במהרה את בני הזוג, שניהם יהודים מבוגרים, פשוטים ותמימים. ספר-נא לי מה קרה בליל-שבת האחרון, פנה הצדיק אל ר' שבתי בטון אבהי. "ספר הכול, אל תחשוש ואל תחסיר דבר". הכורך התמים בא במבוכה, אולם עיניו של הבעש"ט שהיו נעוצות בו לא הניחו לו זמן רב למחשבות, והוא החל לספר: "פרנסתי באה מכריכת ספרים. בעבר, כשהייתי צעיר יותר, היתה מלאכתי זו מפרנסת אותי ברווח. מדי יום חמישי הייתי מביא לרעייתי כסף עבור כל צורכי השבת – וביד רחבה. "כל חיי נהגתי לעבוד בערב-שבת רק עד השעה העשירית בבוקר. אז הייתי עוזב את מלאכתי, לובש בגדי-שבת והולך לבית-הכנסת, לומר 'שיר-השירים', לעיין מעט בפרשת-השבוע, וכדומה. בבית-הכנסת הייתי שוהה עד לאחר תפילת ערבית של שבת. "חלפו שנים, תש כוחי, ואיני עובד עוד כמקודם. וכמוכן, גם הפרנסה נידלדלה. הסכום שהתחלתי להביא לאשתי בימי חמישי כבר לא הספיק לכל צורכי השבת. אולם במנהגי מדי יום שישי אני מחזיק. בדיוק בשעה העשירית הולך אני לבית-הכנסת. "השבוע שעבר היה קשה מאוד. לא השתכרתי מאומה. הגיע יום שישי בבוקר ולא היתה בידי ולו גם פרוטה אחת עבור השבת. אך גמרתי אומר בליבי, כי מוטב להתענות מאשר להזדקק לעזרת בשר-רודם. החלטתי שלא אטול פרוטה מאיש והזהרתי גם את רעייתי על כך. אשתי הבטיחה לי שכן תעשה, ובשעה העשירית בבוקר יצאתי מביתי והלכתי, כמנהגי, לבית-הכנסת. "התפילה הסתיימה אך לא מיהרתי לצאת. חששתי שישאלוני מדוע אין הנר דולק בביתי ואתבייש. בשעה מאוחרת יצאתי מבית-הכנסת, וכשהתקרבת אל ביתי התפלאתי

הרבנות והמועצה הדתית
באר שבע
מחלקת המקוואות

הודעה חשובה לנשות שכונת נאות לון והסביבה

עקב שיפוץ הנעשה לרווחת הנשים
במקווה נאות לון
רח' הגאונים 1
הרינו מודיעים

שהמקווה יהיה סגור
בכל ימות השבוע כולל בערב שבת
החל מיום א' י"ט טבת תשפ"א (03.01.2021)
וזאת עד להודעה חדשה

ניתן לפנות לכל המקוואות והם פתוחים כרגיל
המקוואות בקירבת מקום הם

"מקווה חצרים"
רח' מבצע אסף 1
באר שבע

"מקווה י.ח.ד. נווה זאב"
רח' יוהנה זבוטינסקי 60
באר שבע

"מקווה תורן" שכונה יא'
עד השעה 23:00
רח' משעול דוד צבי פנקס 3
(רחבת שטרית) טל: 08-6421054

לבירורים דחופים בלבד
ניתן לפנות לגב' וויאן ממון תחי'
נייד: 054-7218919

בתפילה שנזכה להמשיך לשפר
את שירותי הדת בעירנו הק'
יהושע (שוקי) דמרי
ממונה המועצה הדתית

שבת
שלום

לראות אור גדול בוקע מחלונותיו. הנה כי כן, חשבתי בליבי, לא הצליחה זוגתי להתאפק, ונטלה מתנת בשר-רודם.

"נכנסתי הביתה ומצאתי בו מכל טוב. על המפה הצחורה מונחות חלות טריות ובקבוקיין אדום, ומן המטבח עולה ריחם של מטעמי השבת. כמעט פתחתי פי לנזוף באשתי ולגעור בה, אך הבלגתי. לא רציתי להפר את קדושת השבת. "קידשתי על היין, בצעתי את החלות, ואחרי אכילת הדגים פניתי אל רעייתי בלשון רכה: ודאי לא אזרת עוז בנפשך לקבל את הרע... "אשתי חייכה את חיוכה הטוב. לא, היא לא נזקקה לעזרת הבריות. היא סיפרה, כי לאחר שהלכתי, באין לה מה לעשות לכבוד שבת, החליטה לנקות היטב את הבית. תוך-כדי מלאכת הניקיון היסודית, גילתה לפתע שמלה ישנה, שאבדה לנו מכבר. שמלה זו היתה מעוטרת בכפתורים עשויים כסף.

"היא לא איבדה זמן, מיהרה להסיר את הכפתורים, ציחצה ומירקה אותם, ויצאה למכור אותם לצורך. בכסף שקיבלה קנתה את כל צורכי השבת, ומיהרה הביתה להכין הכול בעוד מועד. "כששמעתי את דבריה זלגו דמעות גיל מעיניי. נתמלאתי שמחה עצומה. לבי היה גדוש הודאה לקדוש-ברוך-הוא שזיכני להתענג ביום-השבת ממתן ידו הקדושה ולא, חלילה, מידי בשר-רודם. מרוב שמחה קמתי מהשולחן ויצאתי בריקוד סוער, כשרעייתי מרקדת למולי. "המשכנו בסעודת השבת, ולאחר אכילת המרק שוב התחמם ליבי ויצאנו במחול. וכך עשינו גם לאחר שאכלנו את הליפתן.

"ועתה, רבי, אמור-נא לי: אם חטאתי במעשי אלו, מבקש אני שיתן לי תשובה, ואני אקיים ככל אשר יצווני". ר' שבתי סיים את סיפורו, והבעש"ט פנה אל אשתו: "מה תרצי? האם לחיות את שארית ימיך בעושר ובכבוד, או שיהיה לך בן לעת זקנתך?"

האשה, שהיתה חשוכת-בנים, בחרה, כמוכן, להתברך בבן. הבעש"ט בירכה, שלשנה הבאה תלד בן, וציווה עליה לקרוא לו – כשמו – ישראל. עוד ביקש הבעש"ט, שלכשיולד הבן יודיעוהו, ויבוא לברית ויהיה הסנדק. לאחר שר' שבתי ואשתו יצאו, פנה הבעש"ט אל תלמידיו ואמר להם: "בשעה שר' שבתי ואשתו רקדו – היתה שמחה עצומה למעלה. כל הפמליה-של-מעלה רקדה ושחקה יחד עימם, ולכן שחקתי גם אני". שנה חלפה, בן נולד לבני הזוג, ונקרא שמו בישראל: ישראל, הוא המגיד הקדוש מקוזניץ.

לעילוי נשמת

הרב יוסף שלמה טריקי זצ"ל
בר עליה ז"ל

והרבנית רחל טריקי ע"ה
בת סימי ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

